

Pantáta Bezoušek.

O jeho radostech i starostech vypravuje
KAREL V. RAIS.

Pomohl zdráhajícímu se otec do kočáru, sedl si k němu, a již ušlechtil. Pantáta usnul, stěhlíka postavil si na klín, ruce složil na kolen a báčlivě zíral v před. "Tady je soudný den," povídal omámen a vtěl hlavičkou. "Děna jsou všichni zdraví?" ptal se syn. "Děkuju pěkně, chvála Bohu," odpověděl. Na syna se při tom nepodíval, pořád seděl rovně, kles na klín, jako strudy. Kočár ubíhající Poříčí nestavil se vyhýbat; tu tramway přijížděla jednotvárně zvonit, tu těžký, široký vůz nákladní, do něhož zapráženi byli obrovští koně křesli než dělá, chuchtající se ušlechtil táhli dvojkolku, opět vůz, naložený bohatými chlebovými, a drožky, kočáry jenom se propíraly, a pantáta měl úzkost, bázlivě do něčeho houčnou. "Inu, prachokulenty v toněle bych jezdil nedověděl," povídal polohlasu. "To věřím," usmál se syn. A ty domy! Pantáta přimhouřeným okem, široce vyzíral nahoru, kde je těch stěn konec. Z Poříčí zajeli do ulice Jezdecké a na náměstí Senevské. Když kočár po nerovné dlažbě brkl volněji, pantáta rozhlédnuv se námořním, mrklou nahoru na černou Jindřichskou věž. "No, máme hneďle pět hodin," povídal. "Zatracená věž — a taková divná věž — ale tak se mi zdá, že ti Pražáci tuze šelvi vápnem, ne?" "To je stará věž a zůstává tak pro památku," vysvětloval syn. "Aha," chápá děd. Vída zaslechl Jindřichskou ulici, ty řady vysokých domů po obou stranách. To lidstvo po chodnicích, povozy jeden přes druhý řinčící, drnčící, hrkající, valící se, a tam v dři zase nějakou ulici a pořád domy a domy, pomyslí si: Kráste Ježíši, jak pak já v toněle budu! a povídal se vzhůru, je-li tu přece taky nebe. V tom kočár zastavil. "Jsem doma, tatínku," usmál se syn a vyskočil, pomáhal otec doh. Pantáta sehnul přečpal chodník a postavil se ve vrstech; advokát platil vozkovi. Dědeček se oprašoval, urovňoval si kabát, pěkně posazoval klobouček; mrkav nahoru, kam se až ty šedé stěny zdvihají, šeptal si: "Tak tady, tady teď budu!" A rty se mu zachvěly.

II.

Kočár odhrčel, a doktor Bezoušek kvapil k otcí. "Tak poďte, poďte tatínku náš," pravil srdečně a vzav otec pod paži vedl jej průjezdem. Pantáta mrklou na dvůr, spatřil tam široký nákladní vůz, do vřelu bednami naložený a ještě váleli nově, jen to dunělo. Vída pohodlné schody, stěny čisté malované, ozdobné zábradlí, povídal: "Inu, safientyky, je to tu zřízeno! Co pak může stát takový dům?" "Stopadesát tisíc," odpověděl doktor. "To snad ne!" škubl sebou pantáta. "Nejméně, tatínku! Tuhle mám kancelář," v prvním patře do zadu na pavlač ukazoval syn, a dědeček zastavil se čel s tabulek na dveřích: "Ji Dr. Josef Bezoušek, advokát. Kancelář." "A kde zůstáváte?" ptal se zívaje kolem. "Pane, ještě o patře výš!" A již opět vlně vykračovali. "Prosím tě, hochu, jen dejte pozor na děti, aby vám s těch schodů nespady, je to hrozná výška." Když vyšli do druhého patra, syn ukázal v levo ke dveřím, na nichž visel malý stítek s nápisem, a postavil dědečkovi paži, stiskl knoflík. Zvoněk drnčivě zazvoněl. Pantátovi se roztrásl ruce a začala očka zírala plaše. "Uvniřte zaduněly kroky, evakla křika, vřzly dveře, a vyletěl dětský jásot. Dvěře před pantátou se otevřely, a v nich svízná, šňhla holčina, s kaštanovými eprčkami nad čelem, opášaná bístou, nabeženou zásterou, pozdravovala: "Ruku libám, starý pane!" a než se dědeček nadál, políbila mu severkou ruku.

"I černáka, co pak děláte?" křikl polekán a sehovával pravici. "To je Fína, naše šlízka," zasmál se doktor. Holčina téměř vydrala dědečkovi hůl a klec a vstoupila do chodby, pantáta smeknul za ní. Před ní byla vysoká, prostranná, a levá z ní traje dvěře, v čele, v levo a v pravo; v těch pravých, otevřených stála již pantátova nevěsta, advokátova choť, slěná tmavocelá sá žlma veselých očí, tváří zdravých, planoucích, pružná a kyprá; oděm byla v šedý, přelhlý župan s modrými ozdobami a přepásána bělostnou zásterou. "Srdečně vás vítám, tatínku, a jste hodný, že jste přijel," zohobla a objevši dědečka dvakrát jej políbila. "Márinko, Márinko, na mou milou, na vás je rozkoš pohledět. Šim dál hezčí!" vesele břeblantil pantáta a zálibně prohlížel si hezkou, smějící se paničku. "Jděte dál, tatínku, jděte," pobízel doktor. Pantáta očka naje přimhouřená, klobouček držel v levici, pravou bládil si vřasy a ponohlouk seházel do dveří jasně kuchyně, z ní proudila šavnatá výmě, buďto laskominy. Učel krok do vnitř, zastavil se a sehnul, v tváři zjevně nalé, zíral dál do kuchyně. Asi na tři kroky před ním stály dvě děti jako obrázky, obě holčičky. Byly rusovlasé; mladší, sotva čtyřletá, měla kučerky skoro bílé a tuze se jí třpytily, větší, asi šestiletá, měla hlavičku jako makovičku uhlazenou, uprostřed sčezku, vřadu krátký zlatý pletence s mašlí. Starší měla šarfy světlé s černými, mladší tmavohnědé s červenými ozdobami. Stály vedle sebe, ruce složené vřadu, a jasně, světlomodrými očima upřeně hleděly na dědečka; starší měla pohled plašný, nesmělý, mladší svírala rtky a dívala se přisně skoro trochu zauraděně. Pán s paní vřkoulzi do kuchyně za dědečkem a stařáček i ten párek proti němu pozorovali. Dědeček všecek se chvěje, stál a čekal, děti se také nehnuły. "No tak, děti," srdečně se směje zvolal otec, "tady máte dědečka, co pak ho ani neuvítáte?" "Tolik jste se na něj těšily," do dala paní. Dědeček spustil tišň smích, ale nepostoupil o krok. Tu již větší děvčátko postoupilo k němu a pravie: "Ruku libám, dědoučku," sahala mu po ruce. Ale pantáta chytl jí do náruči, přitiskl k sobě a líbal a líbal. Puštiv jí postoupil ke druhé, vřzdvihl jí a líbal zase. Postavil jí, zaplakal hlasitě. Pán, paní a šlízka, zveně nahřž-jíce, šlzi také, jenom děti stály zas před dědečkem bez hnutí jako prve. "Tak tuhle ta bebruška je Pe-pička a tuhle čerčka Marjánka, že?" trochu se stišiv, ptal se pantáta a ukazoval s malé na volkou, hledě jí do tváře. Ta stydlie se, zakroučila se jako hadě. "Ba ne — já jsem Fínynta," o stře vyhrkla menší. "I prasakulenta, já už jsem ta vaše dšná jména zapomněl!" "A tuhle je Miel," rozehchtal se dědeček, "to je jako Marjánka — po mamince, že? Podívejme, Mielka, tof jsme u nás říkali křáti!" "No, tak, děti, vezměte dědečka a veďte ho do pokoje, ať nestojíme u dveří," nabádal otec. Ale děti se ani teď nehnuły. "Snd se mně nebudete bát — to byste tomu daly. Pojď, pojď, holčičko, pojď, a ty taky!" Pantáta sám vzal každou za ruku a vykročil. Vedli se mlčky; pán a paní následovali za nimi do jídelny. Měla dvě okna, zastíněná rudými záclonami, pruhovanými bělostnými pásky; uprostřed parketované podlahy stál velký stůl prostřený. Pantáta vešel, všiml si hned jeho těžkých skřezněných nob a vzpomněl si, že v děd-nách pod Zvěčinou ležela se takový uvidl. Stanul na sedém koberci, a němž se po každé straně řděl široká pruha, a rozhlízel se pokojem. Hlavu přikláněje k ruce, stranou díval se na každý obraz, bílá křídla kanna se zlaecnými obronkami přehledl od podlahy až nahoru, širokou krecední

zámek přelétl, podíval se na květinové koše, plně svěží zeleně, a nejdle utkvěl na těžkých, boz-pěkně pozdravení, co si jen Márinka pomyslí; no, vřkazuje vás pěkně pozdravovat všichni, Bára, Váša, jako švagr, potom ty děti Anina, Váša, Mančinka, knotr Kabelek a všichni u nich, Syrovátka, Dejnoška, Kocouň, pamatuješ-li se na ně a kde kdo ještě?" "A jak se, tatínku, pořád máte?" usadiv se naproti otcí, ptal se syn. "Tak po vůli Boží, hochu, to víš, jak se mám, den ze dne stejně — abych pravdu pověděl, skoro zle, protože mi vřamka všude chybí." "Tati, dědoušek ti říká 'Inu, hochu,'" přikřivši se k otcí šeptala Měinka. "Co pak, co pak zas ta čerčka naseptává?" usmál se dědeček. "Že mi říkáte hochu," odvětil doktor. "Vždyť je to můj hoch, milá holka, jako ty jsi jeho; zrovna takhle jsem ho koupil na kole, jako on teď tebe. Pojď k oně, bebruško, pojď!" Fínynta přitoulala se k dědovi, a ten posadil si jí na klín. Chvilku se stydlá a zírala k zemi, ale pomalíčku se ta očka obracela výš a výš až byla pod dědečkem obradon. Přivřela na té bradě, jež vespod měla bluboký důlek a v předu vřukala, zabledla a se zapadlá ústa, utkvěla na drobných, zaurcovatých vřiskách, na vřhých očích, na čele třemí hlubokými rýhami rozřytém a konečně na vlasích šedivých, hustých, ševsaných kolem očí k ním. Dědeček při tom hovořil se synem: "Je sem nehorázně daleko, zle jsem se na té železničí nadrucoval, ale je to přece jen pár hodin a člověk je tu. Můj nebožtík otec vypravoval, že jako mladý hoch jednou před svatým Janem v jedenáct hodin s poledne vyšel z Rukoviny a teprve druhého dne v jedenáct stál před těmi pražskými hodinami. To máme čaru cest!" "Fínynta hrála si štrápej pod dědovým hrdelem, ale zavádějí o bradu, uškubla. "Co pak jsi se tak lekla?" za-

odvětil pantáta, ale sedl si. "Jsem to hlava," spustil, pleskaje se do čela, "ani jsem vám nevyřídil pěkně pozdravení, co si jen Márinka pomyslí; no, vřkazuje vás pěkně pozdravovat všichni, Bára, Váša, jako švagr, potom ty děti Anina, Váša, Mančinka, knotr Kabelek a všichni u nich, Syrovátka, Dejnoška, Kocouň, pamatuješ-li se na ně a kde kdo ještě?" "A jak se, tatínku, pořád máte?" usadiv se naproti otcí, ptal se syn. "Tak po vůli Boží, hochu, to víš, jak se mám, den ze dne stejně — abych pravdu pověděl, skoro zle, protože mi vřamka všude chybí." "Tati, dědoušek ti říká 'Inu, hochu,'" přikřivši se k otcí šeptala Měinka. "Co pak, co pak zas ta čerčka naseptává?" usmál se dědeček. "Že mi říkáte hochu," odvětil doktor. "Vždyť je to můj hoch, milá holka, jako ty jsi jeho; zrovna takhle jsem ho koupil na kole, jako on teď tebe. Pojď k oně, bebruško, pojď!" Fínynta přitoulala se k dědovi, a ten posadil si jí na klín. Chvilku se stydlá a zírala k zemi, ale pomalíčku se ta očka obracela výš a výš až byla pod dědečkem obradon. Přivřela na té bradě, jež vespod měla bluboký důlek a v předu vřukala, zabledla a se zapadlá ústa, utkvěla na drobných, zaurcovatých vřiskách, na vřhých očích, na čele třemí hlubokými rýhami rozřytém a konečně na vlasích šedivých, hustých, ševsaných kolem očí k ním. Dědeček při tom hovořil se synem: "Je sem nehorázně daleko, zle jsem se na té železničí nadrucoval, ale je to přece jen pár hodin a člověk je tu. Můj nebožtík otec vypravoval, že jako mladý hoch jednou před svatým Janem v jedenáct hodin s poledne vyšel z Rukoviny a teprve druhého dne v jedenáct stál před těmi pražskými hodinami. To máme čaru cest!" "Fínynta hrála si štrápej pod dědovým hrdelem, ale zavádějí o bradu, uškubla. "Co pak jsi se tak lekla?" za-

odvětil pantáta, ale sedl si. "Jsem to hlava," spustil, pleskaje se do čela, "ani jsem vám nevyřídil pěkně pozdravení, co si jen Márinka pomyslí; no, vřkazuje vás pěkně pozdravovat všichni, Bára, Váša, jako švagr, potom ty děti Anina, Váša, Mančinka, knotr Kabelek a všichni u nich, Syrovátka, Dejnoška, Kocouň, pamatuješ-li se na ně a kde kdo ještě?" "A jak se, tatínku, pořád máte?" usadiv se naproti otcí, ptal se syn. "Tak po vůli Boží, hochu, to víš, jak se mám, den ze dne stejně — abych pravdu pověděl, skoro zle, protože mi vřamka všude chybí." "Tati, dědoušek ti říká 'Inu, hochu,'" přikřivši se k otcí šeptala Měinka. "Co pak, co pak zas ta čerčka naseptává?" usmál se dědeček. "Že mi říkáte hochu," odvětil doktor. "Vždyť je to můj hoch, milá holka, jako ty jsi jeho; zrovna takhle jsem ho koupil na kole, jako on teď tebe. Pojď k oně, bebruško, pojď!" Fínynta přitoulala se k dědovi, a ten posadil si jí na klín. Chvilku se stydlá a zírala k zemi, ale pomalíčku se ta očka obracela výš a výš až byla pod dědečkem obradon. Přivřela na té bradě, jež vespod měla bluboký důlek a v předu vřukala, zabledla a se zapadlá ústa, utkvěla na drobných, zaurcovatých vřiskách, na vřhých očích, na čele třemí hlubokými rýhami rozřytém a konečně na vlasích šedivých, hustých, ševsaných kolem očí k ním. Dědeček při tom hovořil se synem: "Je sem nehorázně daleko, zle jsem se na té železničí nadrucoval, ale je to přece jen pár hodin a člověk je tu. Můj nebožtík otec vypravoval, že jako mladý hoch jednou před svatým Janem v jedenáct hodin s poledne vyšel z Rukoviny a teprve druhého dne v jedenáct stál před těmi pražskými hodinami. To máme čaru cest!" "Fínynta hrála si štrápej pod dědovým hrdelem, ale zavádějí o bradu, uškubla. "Co pak jsi se tak lekla?" za-

Dopisťo nám
a sdělíme Vám, jakým způsobem si můžete vřádit pošty z umělého kamene, seb konkrétně. Vřroba těchto postů stojí pouze asi 12 centů a jeden takový vřdril padělat let a více. Dáme Vám též i jednatelství pro prodáv těchto forem.
McElroy Post & Pole Company.
No. 10 — 18 Ave. West
Cedar Rapids, Ia.

BERKA & CO.
Spolehlivě sprostředkávají prodej majetku všeho druhu, opatrování půjček na majetky, opatrování pojistění proti ohni, vřchřici, krupobiti a jiným ztrátám u nejlepších společnostech. Jsou zákonem oprávněni pojistující jednotlivě.
ÚŘADOVNA:
938 New York Life Bldg
Phone Douglas 7497

Trpící muži a ženy!
Wheelerovo rostlinné thě učiní krev čistou a zdravou a jest rozhodným lékem
proti zácpě, kyselosti v žaludku, žloutence, nezáživnosti, jaterním chorobám, bolestem v zádech, nechuti k jídlu, revmatismu, neuragii, dně, pakostrnici, dně v kyčlech, nervoznosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, žloutenici, uhrům, vyrážce, svědivosti kůže, vednatelnosti, srdečním nemocem, vředům, nežilím, tasemnicí, starým bolákům a všem chorobám krve a ledvin. Popište s důvěrou svou nemoc a obřizte.
KRABÍČKU ZDARMA NA POŽADÁNÍ! PIŠTE JEŠTĚ DNES!
Pošleme Vám obratem pošty lék na zkoušku na týden a knižičku o nemocích. **Nepošlejte peněz!** Zkouška Vás přesvědčí. Adresa: **THEOPHOLINE REMEDY CO.,** South Bend, Ind.
Marie Votýpka, ředitelka českého oddělení.

NOVÍ JEDNATELÉ, KTERÍ VÁM S RŮZNÝM LÉKEM POSLUŽÍ:
Pan Jos. J. Nechvítil, Schuyler, Neb. Pan Josef Kotrba, 204 Calstellar St. Omaha, Nebraska.
Pan Václav Bláha, 1704 So. 10. Str., Omaha, Nebraska. Pan Josef Vinopal, Hauges, Wis.
Pan Josef Zahradník, Ely, Ia., R. 1. Pan J. A. Prehal, Ocasville, Tex.

Severovy léky těší se stále hojnějšímu odbytu, což jest důkazem jejich užitečnosti.

Nenechte se trápit kašlem!

V každém shromáždění, kde ticho má převládat, můžete pozorovat úžasné množství lidí, kteří snaží se potlačit dráždící je kašel. Jste také mezi postiženými? Proč neuvítáte

Severův Balsám pro plíce,

jako činí mnozí z vašich známých? Chvalně známý všude co dobrý a rychle účinkující lék proti všelikému kašli, chraptivosti, zádech, zápalu plic a pohrudnice, falešnému záškrtu a podobným chorobám dýchadel a hrdla. Ukázal se prospěšným v případech, kde jiné léky pochybily.

Utíši podrážděnou sliznici. Uvolní hlen. Zastaví kašel.
Učiní dýchání lehkým. Zabrání těžkým nemocem.

Čiňte-li svoje zdraví, počněte užívat Severův Balsám pro plíce. Cena 25 a 50 centů.

"Milerád dosvědčuji" píše pan Stanislav Bartosiavič, z Freehold, Pa., "že Severův Balsám pro plíce pomohl mi více, nežli všechny léky předepsané lékaři. Doporučil jsem jej i jiné Severovy léky mnohým známým a všichni dosvědčují, že jsou to léky zvláště dobré a vzácných léčivých vlastností."

NA PRODEJ V LÉKÁRNÁCH A V OBCHODECH S LÉKY. NEMÁTE LI DOSUD SEVERŮV KALENDÁŘ NA ROK 1910, PŘIHLAŤTESE TAM ŽADEJTE VŽDY SEVEROVY LÉKY.

Mějte jej vždy po ruce.
Nehodíme ani jedině den bez léku, kterého bývá tak často třeba k zmírnění bolesti, utíšení zážití a zrovnání otoku. Takovým prostředkem je

SEVERŮV OLEJ SV. GOTHARDA.
Upotřebte jej zveně co masání proti revmatismu, neuragii, na svalové křeče, vřmknutí, pohmoždění, otoky, bolest v zádech, těžkost na prsou, oznoženou a pornečel. Věsné použití tohoto oleje předejde otravě krve. Cena 50 centů.

Vlěvá nový život.
Povšechná slabost, bledost obličje, oběsné bolestí hlavy, nepravidelná stolice, chabrné zažívání, žloutenka, zimnice a podobné neduhy jater i žaludku ustoupí, když použijete

SEVERŮV ŽIVOTNÍ BALSÁM.
Působí na ústrojí a žlázy, nahrazuje spotřebované látky v těle, posiluje a vlěvá nový život do krve. Pod vřivem jeho každé ústrojí koná svoje práce normálně. Slabým ženám vřadí sílu, bledým děvkám svěží červoj do tváře. Cena láhve 75c. Pište si o náš knižku "Zdraví žen".

Nашe lékařské oddělení zodpoví důvěrně každý dopis o radu!

W. F. SEVERA Co. CEDAR-RAPIDS IOWA